

Lőrincz György

A pofon

Ágnes egy szeptemberi napon érkezett a műhelybe. Szürke, esős szeptember volt abban az évben, de amikor megérkezett, egy darabka nyár röppent végig a műhelyen. Ahányan voltunk, annyi szempár kísérte minden mozdulatát. Mert mi olyan lányt, mint ő, addig nem láttunk. A haja persze szőke volt – mi más lehetett volna –, búzaszőke, sárgállón fénylő búzatáblára emlékeztetett a haja, a szeme meg kék volt, mint a szeptemberi ég.

A melle? Hát almamelle volt persze, és mert nem hordott melltartót, hát a feszes, fehér blúz mögül kilátszott mellbimbójának a sötét holdja, mely minden lépésre rezzent egyet, s ha nem néztük volna a lábát, a melléről is tudtuk volna, mikor lépik.

Mondom, ahányan voltunk a gépműhelyben, annyi fej fordult utána, lassan, nagyon lassan, annyi szempár ragyogott fel, tapogatott simogatón végig a testén.

Ezt b...d meg – sóhajtott fel Patakfalvi Jóska, és nemcsak felsóhajtott, de bepárosodott a tekintete is –, egy hónapi fizetésem dobnám fel, fiúk – mondta –, egyetlen simogatásáért is.

– Egy évi bérem rá – vette a lapot Sillai is, és el is ordította magát: – Hé, Szöszi! Dobd föl nekem a mai éjszakát.

Röhögés csattant, s mi történt, Istenem, az a lány – mint a filmekben, mikor fordítva teszik fel a tekercset – lépés közben megállt, megtorpant úgy, hogy a mozdulata fennakadt a levegő-

ben, de azt a mozdulatot nem lehetett leírni, azt csak filmezni lehetett volna, félig a levegőben volt a lába, épp át akart ringani a jobb lábáról a balra – mert táncos léptű, himbáló, riszáló járása volt –, épp megfeszült a teste a szűk trapper alatt, visszalépett, nem fordult meg, csak visszaereszkedett, megállt, visszanézett arrafelé, ahonnan sejtette, hogy jött a hang, és nem vágott méltóságos és buta képet, mint ahogy azt a többi lányok tették volna, csak fölfutott a szemöldöke, egy kicsi ragyogás még fenn is akadt a szempilláin:

– Hánykor vársz? – mondta, és nézett felénk, mire Sillai elkezdte törölni a kezében lévő olajos ronggyal a gépet, de olyan komoran, mintha elérkezett volna a váltás ideje.

Ágnes, akiről ekkor még nem tudtuk, hogy Ágnes, még állt néhány másodpercig, kivillantak még a fogai is: fehérmárvány ragyogás tűnt elő, amitől úgy tűnt, még a gépek zúgása is elhalkult egy pillanatra: – Na, mikor? – mondta –, s hátravetette a fejét, úgyhogy a haja befödte az egész jobb vállát, aztán mint aki láthatatlan porszemet pöccint le a válláról, odapattintott, meghimbálta magát, és elindult.

Röhögés harsant, röhögött az egész banda, de ekkor valami nagyot csattant, mintha leszakadt volna a plafon vagy legalább is a daru, de nem az történt. Kovács Pali vágott oda egy harminckilós vasdarabot a konténerhez, s elindult Sillai felé.

A lány egy pillanatra megrebbent, de nem fordult hátra, ment tovább, nem vett tudomást semmiről, és az az igazság, hogy nem is tudhatta, mi történt, mert a hátánál játszódtott le mindez, szóval Kovács Pali elindult Sillai felé, de úgy, hogy meghűlt bennünk a vér:

– Ide figyelj, hörcsög! Kopj le erről a lányról! – mondta a dühtől eltorzult arccal. – Mosogatóronggyá verlek, ha csak szemet emelsz is rá!

Hallgattunk, mi mást tehattünk volna? Túllőttünk a célon, villant át rajtunk: biztos testvére, rokona vagy ismerőse, merthogy a jegyese nem lehet, azt tudtuk.

– Jól van, no! – mondta Sillai, s kitátotta a száját –, nem ettem meg, lát-hatod.

– A fogadat is lenyeled – mondta Kovács Pali. – Ne merjétek erre a lányra a szemeteket rávetni.

Hát ilyen még nem volt. A döbbedettől úgy álltunk, mintha sóbálvánnyá váltunk volna, s csak akkor tértünk magunkhoz, amikor pár perc elteltével kilépett a lány a részlegvezető irodájából, s elindult a kijárat felé.

Kovács Palira rá sem nézett.

Ezen még jobban elcsodálkoztunk. – Hát ez meg mi? – mondta Patakfalvi Jóska. – Se rokona, se ismerőse. Hát mi van, édesapám? – szólt rá Palira. – Kisajátítottad, vagy mi az Isten?

Pali hallgatott, úgy tett, mintha nem hallana, csak kísért a szemével a lányt, mint akit megbabonáztak.

– Szólalj meg te, Istennek szép fia! – Már a nézés jogát is kisajátítod, vagy mi?

De Pali nem szólt, ledobta a rongyot, s elrohant a kijárat felé.

Ha valaki igen, akkor Kovács Pali ott, egyből szerelmes lett abba a lányba.

Hogy szerelmes lett, az még hagyján, de behőbörödött, nem létezett semmi a számára, nem hallott, nem látott egyebet.

Azokban a hetekben annyi selejtet összesen az egész műhely nem csinált, mint ő. Ha közelébe került a lánynak, ragyogni kezdett nemcsak a szeme, az arca is, pedig komor, hallgatag, megfontolt fiú volt Kovács Pali – csodálkoztunk is rajta eleget –, mert menyasszonya volt, és mert nem volt az a fajta, akit ahány lány, annyifelé sodor a szél.

Ági ott dolgozott közöttünk – mert esztergályosnak jött a gyárba. Beleváló lány volt, jókedvű, olyan, akivel lehetett viccelni, s ha a mester vagy a részlegvezető egy percre is félrenézett, már ott voltunk körülötte, csaptuk a szelet, csapatban mindenki nagyokat tudott mondani. Ági kacagott, villogtatta a fogait. Tetszett neki, hogy ragyoghat, hozzá is lehetett szokva, viszont az is igaz, hogy a műszak után nem láttuk soha a városban lófrálni, nem járt se moziba, se a bárba, és fiúja sem lehetett, mert nem várta senki a délutáni váltás után a kapunál, pedig egy ilyen lány, mint ő, csak egyet kellett volna intsen, és sokan térden kúszva mentek volna utána, de ő, ahogy kilépett a gyárkapun, már nem volt a régi, megváltozott, mintha nem is az a lány volna.

Szóval, tette a szépet neki mindenki, csak Kovács Pali nem, tartotta magát, minket pedig a röhögés ölt meg, mert ahogy egy percre megfélekedezett magáról, nézte a lányt, leste, kísért minden mozdulatát, s ha valaki ilyenkor rajtakapta, elpirult, beletemetkezett a munkába.

Kacagta őt Ági is, mert elmondtunk mindent neki, s ha észrevette Pali rá-

tapadó tekintetét, még nagyobbakat nevetett, villogtatta azt a fehérmárvány fogsorát, hogy beleborzongtunk.

És persze, milyen az élet! Ági – bár láttuk, számára sem közömbös Pali – egy idő után épp Patakfalvival kezdett ki, pontosabban mintha megérezte volna, hogy bárkivel beszélhetne, csak Patakfalvival nem, hát ahányszor észrevette Pali figyelő tekintetét magán, ő azonnal a Patakfalvi tekintetét kereste, de úgy, hogy közben érezte, játék az egész, Patakfalvi pedig vette a lapot – nős ember volt –, hát vette a lapot, ha nem egyébert, a játék kedvéért.

Az is megtörtént, hogy Pali ilyenkor elment mellettük, elment egyszer, kétszer is mellettük, de ők úgy tettek, mintha észre sem vennék. Egy idő után elmúlt a pír is az arcáról, lefogyott, egészen sápadt lett, vonásai megkeményedtek, pedig nem csóró legényecske volt, aki nem tudna mit kezdeni egy lánnyal, katonaság volt mögötte, de hát mit lehet tudni, kinek, kitől s miért bénul le a nyelve.

Így teltek a napok, aztán egyik napról a másikra Pali más váltásba kérte magát. Másik váltásba kérte magát, aztán visszakérte. – Egészen bepörgött ez a hülye medve – mondta Sillai –, már esténként haza is kíséri a lányt. Igaz, csak távolról, tíz-tizenöt lépésről, de minden este hazakíséri a lányt.

Történt, hogy flekkenezést szervezett a műhely.

Volt az üzemnek – kint a városszé-li fürdőhelyen – egy villája. Az volt a szokás, hogy minden műhely tavasszal és ősszel szervezett egy-egy flekkenpartit, olyankor átvettük két-három embernek az aznapi munkáját, azok kint előkészítették mindent, mi csak

kimentünk a készre, ettünk, ittunk, labdázunk.

Gyönyörű őszi nap volt. Mindenki vidám volt, mindenki jókedvű, csak egyedül Pali támasztotta egész nap a villa oldalát.

Szívta a cigarettáját és nézte Ágit.

– Rúgd neki a labdát, állj szóba vele – mondta Sillai Áginak –, tégy valamit, ha már ilyenek született.

De Ági rándított egyet a vállán:

– Tud ő ezen az ékes, szép magyar nyelven beszélni, megtanította az anyja, szóljon, ha akar.

Az utóbbi időben azonban megváltozott Ági is, már nem kacagott akkorákat, mint addig, komorabb lett, elmerengőbb, sőt! Valahányszor csak elnézett a műhelyben Pali felé, befelhősödött a tekintete, mintha félne. De aznap jókedvű volt, vidám. Ivott ő is, kacagott, tréfásan kötekedett, incselkedett. A futballozás alatt valahányszor csak Patakfalvival került szembe, elvágódott, elvágódott Patakfalvi is, hempergöztek a sárga, aranylón fénylő fűvön.

Pali pedig szívta a cigarettáját, nézte.

– Nem dől össze a villa, ne támaszd – szolt rá Sillai kétszer is –, gyere, játssz te is.

Pali hallgatott. Az arca ugyanolyan sárgás fényben ragyogott, mint az utóbbi időben mindig, csak mert beesett volt, még fénylőbbek, nagyobbak lettek a szemei.

Már esteledett, már-már úgy tűnt, nem fog történni semmi, bent voltunk a villában, nótáztunk, énekelt Ági is, az arca ki is volt pirulva, a szeme fénylett, a melle mint a kalitkába zárt fogoly madár röpködött, szebb volt, mind eddig bármikor. Szóval úgy tűnt, hogy nem fog történni semmi, de amikor

az egyik nótaszünetben Ági nekidőlt Patakfalvinak, az meg átkarolta, Pali felugrott, s anélkül, hogy egy szót is szólt volna, pofon ütötte a lányt.

Nem szólt semmit, egyszerűen pofon ütötte a lányt.

Már tudtuk, hogy a következő percben verekedés lesz. S tudtuk azt is, lehet bármilyen jó birkózó Pali, itt mindenki ellene van, ha nem történik valami csoda, szétverik, agyonütik, mint egy kutyát.

Négyen, ötön is felugrottak egyszerre, Patakfalvi legelőszőr, aztán felugrott Sillai, Jánosi Gyula, a fél műhely már talpon volt, egy perc, egy másodperc kérdése volt, Pali már be is húzódott a sarok felé, hogy hátulról ne támadhas-

sák, és ekkor, ekkor következett az Ági nagy száma.

Hát olyant nem láttunk. És akkor, abban a pillanatban már mindenki irigyelte Palit, mert akinek egy ilyen lány jut, azt csak irigyelni lehet! Az első percben azt hittük, olyan verekedés lesz, amihez hasonlót nem láttunk, de a következő másodpercben olyan dolog történt, amihez hasonlót valóban nem láttunk, mert ahelyett, hogy elsírta volna magát Ági, ahogy ezer lány közül kilencszáz tette volna, vagy kirohan az ajtón, még mielőtt ütésre lendültek volna a kezek, felugrott a helyéről, és Patakfalvi meg Sillai elé ugorva elindult Pali felé, aztán már nem láttunk mást, csak hogy csókolja, csókolja.

Erdei tánc

Kenderáztatás